

יומני היקר...

היום למדנו על מלחמת חרבות הברזל שקרתה לפני קצת יותר משנתיים, להיזכר בכך שכל כך הרבה אנשים מתו או נחטפו או איך שיהודים היו צריכים לפחד כל כך הרבה זמן מהחמאס או מהחיזבאללה שירו טילים והרגו חיילים. לחשוב שדבר כזה היה יכול להתקיים באמת זעזע אותי עד עמקי נשמת. למזלנו ניצחנו ואין לנו יותר דברים כאלה; אין לנו חמאס או עזה בכלל (שיטוח של השטח הזה), החיזבאללה פורקה אחרי שהרגנו את המנהיגים שלהם ואנשים יכולים לצאת למדינות הערביות כמו ירדן, סוריה ולבנון בלי פחד.

עשינו הסכם שלום עם אותם מדינות עם הראש ממשלה החדש שלנו אנשים אפילו אומרים שהוא ממש כמו יצחק רבין כי הוא אהוב על כל העם והוא עושה הרבה הסכמי שלום. בגלל ראש הממשלה החדש הופסק רוב ההפגנות ויש רק הפגנות נגד הפסקה של הריגת חיות או התחממות גלובלית. ואני בשנה הראשונה שלי בתיכון.

איך אני זוכר את האזעקה הראשונה במלחמה; בדיוק חזרנו מחו"ל וכולנו מתנו מעייפות, אך ב-6:30 בבוקר אמא שלי פרצה לי לחדר כשאמרה שיש אזעקה. נבהלתי כי לא ידעתי מה לעשות, עברנו רק לא מזמן לבית שלנו (כלפני שנתיים) וזו הייתה האזעקה הראשונה שלנו, הבית שלנו היה מסגנון ישן יותר ולכן לא היה לנו ממ"ד אבל מקלט קטן בו לא היה הרבה מקום ובתוכו היה פריזר ומדפים שכיסו חצי מהחדר. אז התכווצנו בחדר הזה וחיכינו, הקבוצה של הכיתה שלנו השתגעה וכולם שאלו אם כולם בסדר אך אף אחד לא היה בסדר אלא מבוהלים, מפוחדים ומופתעים שדבר כזה יכול היה לקרות. אז חיכינו וחיכינו, אך שום בום, שום טראח או שום משהו קרה פשוט, שקט.

אמרו לנו שיצאנו החוצה ואז התחילה המלחמה סופית, החדשות אמרו כי פרצו מעזה ושהגיעו כיותר ממ-100 מחבלים, כמובן בסוף התגלה שזה הרבה יותר מזה (בערך בסביבות השלושת אלפים).

טוב נהיה מאוחר יומן, אני מניח שנתראה מחר ואני אספר לך מה למדת באותו יום.

ע"י איתמר משיח, כיתה ח'1 בי"ס רבין, תל מונד